

Ret, men det er ogsaa dens Pligt at føre det Tilsyn, Komiteen er overhovedet den Myndighed, under hvis Ansvar Kursnoteringen bør foregaa. Naa, først da man fra Grosserer-Societetets Komité havde forklaret Indenrigsministeriet, at det heller ikke havde været saa bogstavelig at forstaa, at man kun havde opgivet den *personlige Udøvelse* af Tilsynet, som heller ikke har saa stort at sige — navnlig at et Medlem ligefrem sad og ledede Kursnoteringen —, men at man passede paa, hvad der foregik, og navnlig at Reglerne om Optagelse og Udslettelse af Værdipapirer var Genstand hver enkelt for Komiteens Beslutning, saa slog Indenrigsministeriet sig til Taals, men det kaster alt sammen et meget skarpt Lys over, hvorledes Opfattelsen var fra Administrationens Side, hvorledes man har været fuldstændig klar paa, at Staten havde opgivet sin Myndighed paa disse Omraader, at det var Grosserer-Societetets Komité, man nu havde at holde sig til, og at den havde den naturlige Evne og Competence i saa Henseende.

Jeg nævnedes i Begyndelsen af mit Foredrag, hvorledes Børsen oprindelig var Statens Bygning, og at de fleste af Børskommissærerne havde været en Slags Børsinspektører, der sørgede for, at der i Børsbygningen var Ro og Orden, at Publikum ikke gjorde Spektakler og ikke trængte sig ind paa Steder, hvor det ikke havde noget at gøre. I 1857 solgte imidlertid Staten Børsen til Grosserer-Societetets Komité med den Forpligtelse, at Grosserer-Societetets Komité herefter skulde holde Børs; og ligesom Børskommissæren jo førte sit Tilsyn med Børsen paa Statens Vegne, det vil sige paa *Ejeren*s Vegne, er det ogsaa naturligt, at det Tilsyn, som gaar paa Skift mellem Komiteens Medlemmer, og de jourhavende altsaa udøver, paa dette som paa alle andre Omraader i første Række udøves af Komiteen *som Ejer af Bygningen* og dernæst som Holder af Børsen. Det, der nu sker ved dette Lovforslag, er derfor — og det maa vi først og fremmest *vel* se paa — et fuldkomment Brud med en gammel hævdynden Udvikling. Den højtærede Handelsminister sagde ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at naar den kongelige Resolution af 1. Juni 1816 havde ophævet Børskommissæren indtil videre, havde der i og for sig ikke været noget i Vejen for, at man en skønne Dag kunde have udnævnt en Børskommissær igen. Det ligger altsaa ikke praktisk for, da den højtærede Handelsminister dog er vejet tilbage for dette. Men det er dog vist yderst tvivlsomt, om det kunde være sket. Jeg tillader mig at

tro, at et saadant Skridt neppe vilde kunne bestaa overfor Domstolene. Der er nemlig ikke alene sket dette, at Børskommissærens Embede indtil videre er ophævet, men der er tillige sket det, at hans Myndighed — ganske bortset fra, at den var en anden — er overgivet til Grosserer-Societetets Komité. Dernæst er der fra Lovgivningsmagtens Side foretaget den Oprettelse af Grosserer-Societetets Komité, som fandt Sted ved Anordning af 23. April 1817, og dernæst er der paalagt Grosserer-Societetet en Forpligtelse ved Overtagelsen af Børsbygningen 1857 til at holde Børs, og endelig — og dette sidste tillægger jeg i denne Sammenhæng ogsaa nogen Vægt — er der sket det, at efter at Kursnoteringen i 1888 var blevet ordnet, faldt der en Højesteretsdom i en Sag nemlig i den saakaldte Gedaliaske Sag, hvor Gedalia overhovedet bestred Komiteens Bemyndigelse til at udøve en Tilsyns- eller Politimyndighed paa Børsen og til overhovedet at være, hvad man kalder med eet Ord, Børsens Herre. I de meget udførlige Præmisses til denne Højesteretsdom af 4. August 1890 henpeges der som Bevis for, at det er Grosserer-Societetets Komité, der er Herre paa Børsen, ikke alene paa de af mig nævnte Lovbud, altsaa om Børsens Holdelse i Resolutionen af 1. Juni 1816 og om Overdragelsen af Børsbygningen i 1857, men specielt paa § 12 i Anordningen af 23. April 1817 og kongelig Resolution af 6. April 1842 og — last not least — paa Næringsloven af 1857 § 31, hvor der staar om Grosserer-Societetets Komité og de dermed forbundne Indretninger, at ved dem har det sit Forblivende som hidtil, og saa fortsættes der: „Dernæst maa det fastslaaes, at de af Kommissionen truffne Forskrifter i alt Fald kun ganske undtagelsesvis skulde behøve Regeringens Sanktion“. Næringsloven er jo ganske vist en Lov, der handler om Næringsforhold, saa det er muligt, at den af mig nu efter Højesteretsdommen citerede Paragraf kunde gøres til Genstand for en indskrænkende Fortolkning; men i hvert Fald er blandt de Jurister, der overhovedet har beskæftiget sig med disse Forhold, Opfattelsen, at alt, hvad der vedrører Grosserer-Societetets Komité i Retning af Myndighed paa Børsen o. s. v., o. s. v., og som er givet den igennem kongelige Anordninger og Resolutioner o. s. v., nu gennem vedkommende Paragraf i Næringsloven er blevet lovfæstet, og jeg tillader mig at tro, at denne Opfattelse ogsaa vil kunne holde ved Domstolene.

Nu er der imidlertid selvsagt derfor intet i Vejen for, at Lovgivningsmagten, ikke Administrationen, men Lovgivnings-